

ŠESTÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

DVANÁCTÁ KARTA

JEFFERY, DEEVER

DVANÁCTÁ KARTA

JEFFERY DEAVER

2016

Copyright © 2005 by Jeffery Deaver
Translation © 2005 by Jiří Kobělka
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE TWELFTH CARD,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2005,
přeložil Jiří Kobělka
Jazykový redaktor: Vratislav Konečný
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání třetí
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2016

ISBN 978-80-7498-157-9

*Památce Christophera Reevea,
lekcí z odvahy, symbolu naděje.*

„Někteří lidé jsou vašimi příbuznými, ale jiní jsou vašimi předky, a ty, které chcete mít za předky, si vybíráte sami. Z těchto hodnot vytváříte sami sebe.“

Ralph Ellison

DÍL I.
TŘÍPĚTINOVÝ MUŽ

ÚTERÝ 9. ŘÍJNA

1. KAPITOLA

S obličejem promočeným potem a slzami běží ten muž za svobodou, běží o život.

„Tam! Tam utíká!“

Bývalý otrok přesně neví, odkud se ty hlasy ozývají. Za ním? Napravo, nebo nalevo od něj? Nebo snad ze střechy některého ze zchátralých nájemních domů, které lemují zdejší špinavé dlážděné ulice?

V rozpáleném červenovém vzduchu, který je hustý jako tekutý parafin, přeskakuje šlachovitý muž přes hromádku koňského trusu. Zametači do této části města nechodí. Charles Singleton se zastavuje za paletou vrchovatě naloženou sudy a snaží se popadnout dech.

Výstřel z pistole. Kulka letí vedle. Ostrá rána ho okamžitě vrací zpět do války: k oněm neskutečným, šíleným hodinám, kdy stál nehnutě na místě v zaprášené modré uniformě a mířil těžkou mušketou na muže v zaprášených šedých uniformách, jejichž zbraně mířily jeho směrem.

Utíká teď rychleji. Muži znovu střílejí. I tyto kulky míjejí cíl.

„Zastavte ho někdo! Pět dolarů ve zlatě tomu, kdo ho chytí.“

V ulicích je však takto brzy po ránu pramálo lidí – vesměs jde o irské hadráře a dělníky, kteří houfně kráčejí do práce s uhláky či krumpáči na ramenou – a ti nemají žádný zájem zastavovat černocho s plamennýma očima, silnými svaly a až děsivým odhodláním. A pokud jde o příslibenou odměnu, nabídka vzešla z úst městského strážníka, což znamená, že slib ve skutečnosti není žádnou mincí krytý.

U pouliční obrazárny na Třiadvacáté ulici se Charles obrací na západ. Na mokrých dlažebních kostkách mu však ujždějí nohy a tvrdě padá na zem. Policista na koni míří za roh, napřahuje obušek a sklání se k ležícímu muži. A pak...

A pak co? pomyslela si dívka.

A pak?

Co se s ním stalo?

Šestnáctiletá Geneva Settleová znovu otočila knoflíkem čtečky mikrofiší, ale dál už se nedostala; dospěla k poslední stránce stávající dávky. Vytáhla kovový rámeček obsahující titulní článek časopisu *Coloreds' Weekly Illustrated* z 23. července 1868 a začala rychle prohledávat další rámečky v zaprášeném boxu – měla strach, že zbývající stránky článku zde budou chybět a ona se nikdy nedozví, co se stalo s jejím předkem Charlesem Singletonem. Již dříve zjistila, že historické archivy týkající se dějin černošského obyvatelstva bývají často neúplné, ne-li navždy zašantročené.

Kde je konec článku?

Á... Konečně ho Geneva našla, opatrně upevnila rámeček do otlučené šedé čtečky a netrpělivě otočila knoflíkem, aby vyhledala pokračování příběhu o Charlesově útěku.

Díky své bujné představivosti – a mnohaletému ležení v knihách – si dokázala v duchu barvitě přizdobit suchopárné časopisecké svědectví o pronásledování tohoto bývalého otroka rozpálenými špinavými ulicemi New Yorku devatenáctého století. Dokonce jí téměř připadalo, že se nachází přímo v místě dění, a nikoliv v opuštěné knihovně na pátém podlaží Muzea afroamerické kultury a dějin na Pětapadesáté ulici na Manhattanu, téměř o 140 let později.

Otáčela knoflíkem a na zrnité obrazovce se objevovaly jednotlivé stránky. Po chvíli našla Geneva zbytek článku, který byl opatřen titulkem:

HANBA

SVĚDECTVÍ O ZLOČINU OSVOBOZENÉHO ČERNOCHA

Charles Singleton, veterán války mezi státy, zradil při nechvalně proslulém incidentu věc našeho lidu

Doprovodná fotografie zachycovala osmadvacetiletého Charlese Singletona v uniformě z dob občanské války. Byl vysoký, měl silné ruce a jeho těsně padnoucí uniforma v oblasti hrudníku a paží prozrazovala dobře vyvinuté svaly. Měl široké rty, vysoko postavené lícní kosti, kulatou hlavu a velmi tmavou kůži.

Když se Geneva dívala na jeho vážnou tvář a klidné pronikavé oči, měla dojem, že mezi nimi existuje podobnost – zdědila po svém předkovi hlavu i obličej, zakulacenost rysů i sytý odstín kůže. Ze statné singletonovské postavy však nepobrala nic; Geneva Settleová byla vychrtlá jako školák, jak s oblibou podotýkaly dívky z Delanovy chudinské zástavby.

Znovu se pustila do čtení, ale vyrušil ji jakýsi hluk.

V místnosti se ozvalo cvaknutí. Že by dveřní zámek? A pak zaslechla Geneva kroky, které se po chvíli zastavily. A další krok. Konečně ticho. Geneva se ohlédla, ale nikoho neviděla.

Pocítila mrazení, avšak poručila si, že nezačne třeštit. To ji jen rozrušily zlé vzpomínky: jak dostala na školním dvorku střední školy Langstona Hughese nakládačku od holek z Delanova sídliště, jak ji Tonya Brownová a její parta ze zástavby St. Nicholas odvěkly do boční uličky a tam ji seřezaly tak, že přišla o stoličku. Kluci vás osahávají, vedou před vámi oplzlé řeči, ponižují vás. Ale do krve vás bijí holky.

Nandajte jí, pořežte ji, pořežte tu děvku...

Další kroky. A další pauza.

Ticho.

Ani atmosféra v muzeu Genevě na náladě nepřidala. Místnost byla tmavá, zatuchlá, mrtvolně tichá. A v úterý ve čtvrt na devět ráno zde navíc nikdo nebyl. Muzeum samotné mělo ještě zavřeno – turisté v tuto dobu spali nebo snídali –, ale knihovna se otevírala už v osm ráno. Geneva dnes čekala před vchodem, až se odemknou dveře – tak dychtivě toužila přečíst si ten článek. Nyní seděla v kóji na konci rozlehlé výstavní síně, kterou lemovaly anonymní figuríny v kostýmech z devatenáctého století a na jejichž stěnách visely obrazy mužů v bizarních kloboucích, žen v čepcích a koní s nemožně vychrtlýma nohama.

Další krok. A po něm další pauza.

Neměla by jít pryč? A zdržovat se poblíž knihovníka doktora Barryho, než tenhle hrůzu nahánějící člověk odejde?

A pak se návštěvník rozesmál.

Nebyl to tajemný smích, spíše pobavený.

„Dobře,“ řekl muž vzápětí. „Ještě se ti ozvu.“

Následoval zvuk zaklapnutí telefonu. Takže *proto* se ten člověk zastavoval – pouze poslouchal někoho na druhém konci linky.

Vidíš, že ses nemusela bát, holka. Když se lidé smějí, nejsou nebezpeční. A taky nejsou nebezpeční, když říkají do mobilního telefonu přátelské větičky. Ten muž krácel pomalu, protože to tak lidé při rozhovoru dělají – ačkoliv to zřejmě bude pěkný neotesanec, když telefonuje v knihovně. Geneva se otočila zpátky ke čtečce mikrofiší a přemýšlela: Tak podaří se ti uniknout, Charlesi? Já v to tedy doufám.

Přesto opět nabral rovnováhu, a místo aby se jako kurážný muž doznal ke svým zlotřilostem, pokračoval ve zbabělém úprku.

Tomu se říká objektivní zpravodajství, pomyslela si Geneva vztekle.

Načas svým pronásledovatelům unikal. Leč jeho úprk byl pouze dočasný. Jakýsi černošský řemeslník pracující na terase spatřil osvobozeného černocho a úpěnlivě ho ve jménu spravedlnosti vyzval, by se zastavil. Prohlásil, že o zločinu pana Singletona slyšel, a vyplísnil jej, že jím zostudil všechny barevné lidi v celém státě. Onen občan, jistý Walker Loakes, nato mrštil po panu Singletonovi cihlu se záměrem srazit ho k zemi. Avšak...

Charles se těžké cihle vyhýbá, otáčí se na muže a křičí: „Já jsem nevinný! Neprovedl jsem, co policie tvrdí!“

Genevina představitost začala znovu pracovat – inspirována novinovým textem pokračovala dívka v psaní povídky.

Loakes si však jeho protestů nevšímá, vybíhá na ulici a volá na policii, že uprchlík má namířeno k dokům.

S krvácejícím srdcem a myšlenkami upřenými na obraz ženy Violet a syna Joshuy pokračuje náš bývalý otrok v zoufalém běhu za svobodou.

Sprintuje, sprintuje...

Za ním se ozývá cval jízdní policie. Také před ním se objevují jezdci, v jejichž čele stojí policejní důstojník v přilbě a ohání se pistolí. „Stůjte, ani se nehněte, Charlesi Singletone! Jsem detektiv kapitán William Simms. Pátrám po vás už dva dny.“

Osvobozený černoch poslouchá na slovo. Svěšuje široká ramena a spouští silné paže podél těla. Jeho hrudník se dme, jak do sebe vtahuje vlhký žluklý vzduch kolem řeky Hudson. Opodál stojí firma provozující vlečné čluny a Charles vidí všude na řece jezíci se stěžně plachetnic, celkem stovky stěžňů, které se mu posmívají příslibem svobody. Charles lapá po dechu a opírá se o velkou ceduli Swiftsure Express Company. Cíví na blížícího se policistu a slyší, jak se na dlažebních kostkách hlasitě rozléhá klapot kopyt jeho koně.

„Charlesi Singletone, zatýkám vás za vloupání. Buďte se nám vydáte, nebo vás přemůžeme. Tak či onak skončíte v okovech. Zvolíte-li si první možnost, neutrpíte žádnou újmu. Rozhodnete-li se pro druhou, váš konec bude krvavý. Záleží na vás.“

„Byl jsem obviněn ze zločinu, který jsem nespáchal!“

„Opakují: vzdejte se, nebo zemřete. Jinou možnost nemáte.“

„Ne, pane, ještě jednu mám!“ vykřikuje Charles a znovu se dává na úprk směrem k doku.

„Stůjte, nebo budeme střílet!“ volá detektiv Simms.

Osvobozený černochoch však přeskakuje přes zábradlí mola jako kůň, jenž na povel skáče přes překážku. Jako by na okamžik zůstal viset ve vzduchu, ale pak už v přemetu klesá do kalných vod řeky Hudson deset metrů pod sebou a mumlá přitom jakási slova, snad prosbu k Ježíši, snad vyznání lásky manželce a dítěti – ať už je to však cokoliv, jeho pronásledovatelé nic z toho neslyší.

Patnáct metrů od čtečky mikrofiší se jednačtyřicetiletý Thompson Boyd přisunul k dívce o něco blíže.

Přetáhl si lem pletené čepice přes obličej, upravil výřezy pro oči a otevřel válec revolveru, aby měl jistotu, že má ve všech komorách náboje. Už sice zbraň jednou kontroloval, ale v této branži si člověk nikdy nemůže být ničím jistý. Zastrčil si revolver do kapsy a vysunul ze šterbiny vystřižené do podšívky tmavého kabátu krátkou dřevěnou tyč.

Nacházel se v expozici dobových kostýmů mezi řadami knih, které ho dělily od stolků se čtečkami mikrofiší. Přitiskl si prsty v gumových rukavicích na oči, které ho dnes ráno mimořádně ostře pálily, a zamžoural bolestí.

Ještě jednou se rozhlédl kolem sebe a ujistil se, zda je sál opravdu prázdný.

Nebyla zde žádná ostraha – tady ani dole. Žádné bezpečnostní kamery a evidenční knihy. To bylo fajn. Ale několik logistických problémů se překonat *muselo*. V tomto rozlehlém sále panovalo mrtvolné ticho, takže Thompson nedokázal svůj příchod před dívkou utajit. Určitě zjistí, že je s ní v místnosti někdo další, a mohla by se začít chovat nervózně a ostražitě.

A tak když Thompson Boyd vstoupil do tohoto křídla knihovny a uzamkl za sebou dveře, zasmál se – prostě se jen tak uchechtl. On osobně se přestal smát už před lety, ale zároveň to byl řemeslník, který znal moc humoru a věděl, jak jej ve své branži využít ve svůj prospěch. Počítal, že takové zasmání – spojené s žertovným rozloučením a zaklapnutím mobilního telefonu – dívku opět uklidní.

Nyní se zdálo, že vějička zabrala. Thompson rychle nakoukl za dlouhou řadu regálů a viděl, že dívka stále civí do čtečky mikrofiší. Její ruce jako by se během čtení nervózně zatínaly v pěst a opět rozevíraly.

Vyrazil kupředu.

A pak se opět zastavil. Dívka se odsouvala od stolu. Thompson slyšel, jak její židle klouže po linoleu. Ona někam jde. Odchází? Ne. Thompson uslyšel zvuk nádržky s vodou a dívčiny hltavé loky. Poté vytáhla z regálu pár knih a položila je na stůl vedle čtečky. Po chvíli ticha se vrátila k regálům, přinesla si další knihy a s žuchnutím je přidala k předchozím. Nakonec Thompson opět zaslechl zavržení židle, jak se znovu posadila. A pak už bylo ticho.

Thompson znovu vykoukl zpoza regálu. Dívka seděla na židli a četla jednu ze zhruba dvanácti knih, které ležely naskládány před ní.

S taškou obsahující kondomy, nůž s žiletkovou čepelí a lepicí pásku v levé ruce a tyčí v pravici znovu vyrazil jejím směrem.

Blížil se k ní zezadu a se zatajeným dechem zkracoval vzdálenost. Šest metrů, pět metrů.

Tři metry. I kdyby se teď polekala, dokázal by se vrhnout kupředu a zmocnit se jí – třeba jí vykloubit koleno nebo ji omráčit ranou do hlavy.

Dva a půl metru, dva metry...

Thompson se zastavil a tiše položil tašku se znásilňovacími pomůckami na regál. Uchopil oběma rukama nalakovanou tyč z dubového dřeva a přistoupil k dívce.

Ta byla zcela ponořena do textu, který upřeně četla a vůbec přitom nevnímala, že na vzdálenost natažené ruky za ní stojí útočník. Thompson se rozpráhl a vší silou udeřil tyčí do dívčiny čepice.

Prásk...

Tyč s dutým úderem dopadla na její hlavu a Thompson ucítil v rukou bolestivé vibrace.

Něco tu však nehrálo. Zvuk ani ráz úderu neodpovídaly předpokladům. Co se děje?

Thompson Boyd uskočil, když se dívčino tělo zhroutilo na podlahu.

A rozpadlo se na kusy.

Trup figuríny odletěl jedním směrem. Hlava druhým. Thompson na to vše chvíli jen tupě zíral. Pohlédl vedle sebe a spatřil plesovou róbu, která zakrývala dolní polovinu téže figuríny – figuríny, jež tvořila součást expozice ženského odívání v Americe během poválečné obnovy.

Ne...

Dívka nějakým způsobem vytušila, že pro ni Thompson představuje hrozbu. A tak nanosila z regálů několik knih, aby zakryla skutečnost, že kromě nich odnáší ke stolu i jednu figurínu. Té pak navlékla vlastní košili a čepici a posadila ji na židli místo sebe.

Ale kde je teď ona?

Odpovědí mu byl pleskot pádících nohou. Thompson Boyd slyšel, jak dívka sprintuje k požárnímu východu. Zasnul si tyč do kabátu, vytasil revolver a vyrazil za ní.

2. KAPITOLA

Geneva Settleová utíkala.

Snažila se uprchnout. Jako její předek Charles Singleton. Lapala po dechu. Stejně jako Charles.

Byla si však jistá, že jí naprosto chybí noblesa, s níž její předek prchal před sto čtyřiceti lety před policií. Geneva na rozdíl od něj vzlykala a křičela o pomoc. V šíleném návalu paniky tvrdě narazila do stěny a odřela si hřbet ruky.

Tam běží, tam běží, ta vychrtlá malá klučičí holka... Chyťte ji!

Představa výtahu a uvěznění v něm ji děsila, a tak se rozhodla pro požární schodiště. V plné rychlosti vrazila do dveří, zamžourala, protože ji proud jasného světla na chvíli oslepil, ale pokračovala v běhu. Doklopýtala z odpočívadla schodiště na čtvrté podlaží a vzala za kliku. Byly to však jen bezpečnostní dveře, které se nedaly ze schodiště otevřít. Nezbývalo než použít východ v přízemí.

Geneva pádila ze schodiště a lapala po dechu. Proč? O co mu jde? tázala se sama sebe v duchu.

Ta vychrtlá malá čokoládová coura nemá na holky, jako jsme my, čas...

Ten revolver... Právě on v ní vzbudil podezření. Geneva Settleová nebyla žádná gangsterská máňa, ale nikdo nemůže být studentem střední školy Langstona Hughese v srdci Harlemu a nespátřit přitom za život alespoň pár střelných zbraní. Když zaslechla charakteristické cvaknutí – silně odlišné od zaklapnutí mobilního telefonu –, napadlo ji, jestli ten smějící se muž pouze něco nepředstírá a ve skutečnosti sem nepřišel dělat problémy. A tak se nenuceně postavila, napila se vody a připravila k útěku. Přitom se však zadívala skrz regály a zahlédla mužovu kuklu. Uvědomila si, že proklouznout kolem něj ke dveřím je prakticky nemožné, pokud neudrží jeho pozornost na stole se čtečkou mikrofiší. Začala tedy hlučně nosit z regálů knihy, svlékla nejbližší figurínu, nasadila jí svou čepici a košili a posadila ji na židli před čtečku. Nato vyčkala, až se muž přiblíží k figuríně, a když tak skutečně učinil, proklouzla kolem něj.

Dejte jí, dejte té čubce nakládačku...

Geneva teď klopýtavě seběhla další křídlo schodů.

Kdesi nad ní se ozvalo pleskání bot. Prokristapána, on mě *opravdu* pronásleduje! Vyrazil za ní na schodiště a momentálně je o pouhé jedno odpočívadlo výš. Geneva se držela za odřenou ruku a napůl utíkala a napůl klopýtala ze schodů. Mužovy kroky se však stále blížily.

V přízemí seskočila z posledních čtyř schodů a dopadla na beton. Přitom se jí podlomily nohy, takže narazila do hrubé zdi. Zkroutila se bolestí, vyškábala se na nohy a vzápětí zaslechla jeho kroky a zahlédla na stěnách jeho stín.

Pohlédla na požární dveře a bezmocně hlesla, když viděla, že je kovové madlo omotáno řetězem.

Ne, ne, ne... Něco takového bylo samozřejmě proti předpisům. Což ovšem neznamenal, že správcové muzea klidně předpisy neporuší, aby se dovnitř nemohli dostat zloději. Anebo dveře zajistil na řetěz samotný útočník, protože předpokládal, že by Geneva mohla uprchnout tudy. A tak se Geneva ocitla v pasti, v temné betonové jámě. Opravdu však řetěz držel dveře neprodyšně uzavřené?

Existoval jediný způsob, jak to zjistit. Běž, holka!

Geneva se odrazila a vši silou se opřela do madla.

Dveře se rozletěly.

Ach, díkybo...

Do uší jí náhle pronikl obrovský hluk a její duši začala spalovat bolest. Zaječela. Střelil ji snad útočník do hlavy? Vtom si uvědomila, že je to dveřní alarm, který kvílí stejně pronikavě jako Keeshini malí bratraci. Ale pak už se ocitla v boční uličce, zabouchla za sebou dveře a hledala optimální únikovou cestu. Doprava, nebo doleva...

Nandejte jí, pořežte ji, pořežte tu děvku...

Rozhodla se pro pravou stranu, vypořádala se na Pětapadesátou ulici a vplula do davu lidí, kteří mířili do práce a od nichž se jí dostalo zčásti znepokojených, zčásti ostražitých pohledů. Většina chodců si však dívky se ztrápeným obličejem jednoduše nevšimla. Po chvíli zaslechla, jak za ní skučení požární signalizace zesílilo, když také útočník dospěl ke dveřím a rozrazil je. Uprchne, anebo se vydá za ní?

Geneva vyrazila ulicí směrem ke Keesh, která stála na obrubníku, držela v ruce kelímek s řeckou kávou a pokoušela se ve větru zapálit si cigaretu. Její spolužačka s kakaovou

pletí, pečlivým fialovým líčením a kaskádou uměle prodloužených světlých vlasů byla stejně stará jako Geneva, ale o hlavu vyšší, pružná a zaoblená na správných místech – měla velká prsa, boky děvčat z ghetta a ještě i něco navíc. Rozhodla se, že na Genevu počká na ulici, protože o muzeum neměla zájem – ostatně jako pro žádnou jinou budovu, v níž platil zákaz kouření.

„Gen!“ Kamarádka odhodila kelímek s kávou na ulici a vyrazila kupředu. „Co se děje holka? Seš celá říčná.“

„Ten chlap...“ zasípala Geneva a cítila, jak v ní kolotá nevolnost. „Ten chlap uvnitř na mě zaútočil.“

„Hovnajs, to snad ne!“ Lakeesha se rozhlédla kolem sebe. „Kde je?“

„Já nevím. Byl za mnou.“

„Klídek, holka. Budeš v pohodě. Ale teď odsud vypadnem. Tak pojď, fofr!“ Statná dívka – která se pravidelně ulívala z hodin tělocviku a už dva roky kouřila – se rozběhla, jak nejlépe to šlo; klátila rukama a lapala po dechu.

Urazily však sotva půl bloku, když Geneva zpomalila a poté úplně zastavila. „Počkej, holka.“

„Co děláš, Gen?“

Panika zmizela a vystřídal ji jiný pocit.

„Tak pojď, babo,“ řekla zadýchaně Keesh. „Hejbní kostrou.“

Geneva Settleová si to však rozmyslela. Na místo strachu totiž nastoupil vztek. Tohle mu teda rozhodně neprojde, pomyslela si. Otočila hlavu a rozhlédla se po ulici. To, co hledala, nakonec spatřila u východu z boční uličky, z níž se před okamžikem vynořila. Obrátila se a vyrazila tím směrem.

Jeden blok od Muzea afroamerické kultury a dějin přestal Thompson Boyd klusat v davu lidí prodírajících se ranní špičkou do práce. Thompson byl průměrný muž. Ve všech ohledech. Měl průměrně hnědé vlasy, průměrnou váhu, průměrnou výšku, byl průměrně pohledný a průměrně silný. (Ve vězení byl znám pod přezdívkou „Průměrnej Joe“.) Lidé mívali sklon ho přehlížet.

Člověk, který v Midtownu utíká po ulici, však poutá pozornost, pokud právě neběží na autobus, taxík nebo do metra. Thompson tedy zpomalil a nasadil ledabylé tempo. Zakrátko se ztratí v davu a nikdo mu nebude věnovat sebe-menší pozornost.

Během čekání na zelenou na křižovatce Šesté Avenue a Třiapadesáté ulice se zamyslel a dospěl k rozhodnutí. Svlékl si plášť a přehodil si ho přes rameno, přičemž se ovšem ujistil, že má zbraně stále snadno na dosah. Otočil se a vyrazil zpátky k muzeu.

Thompson Boyd byl řemeslník, který dělal všechno *podle knihy*, třebaže se nyní mohlo zdát, že jeho počínání – tedy návrat na místo nezdařeného útoku – není rozumné, protože na místo činu bezpochyby zakrátko dorazí policie.

On se však již dříve utvrdil v názoru, že v podobných okamžicích, kdy se to všude jen hemží policisty, mívají lidé sklon podléhat neopatrnosti. Často se k nim pak lze přiblížit více než za normálních okolností. A tak teď průměrný muž nenuceně kráčet s davem směrem k muzeu – byl jedním z mnoha obyčejných chodců, Průměrnej Joe na cestě do práce.

Není to nic menšího než zázrak.

Kdesi v mozku nebo v těle nastane podnět – chci zvednout sklenici, musím upustit pánev, která mě pálí v prstech. Podnět pak vytvoří nervový impuls, který proudí membránami neuronů přes celé tělo. Impulzem není pouhá elektřina, jak si většina lidí myslí; je to vlna, která se vytvoří ve chvíli, kdy náboj na povrchu neuronů nakrátko přeskočí z kladných hodnot do záporných. Síla tohoto impulsu se nikdy nemění – buďto prostě existuje, anebo ne – a šíří se rychle, plných 400 km/h.

Takto popsaný impuls dorazí do svého cíle – svalů, žláz a orgánů –, které poté reagují, a tím umožňují našemu srdci tlouci, našim plicím se vzdouvat, našemu tělu tančit, našim rukám sázet květiny, psát milostné dopisy a pilotovat kosmické rakety.

Zázrak.

Pokud se ovšem něco nepokazí. Pokud například nejste šéfem oddělení vědeckého vyšetřování, který ohledává místo vraždy na jednom staveništi v metru, na krk vám nespadne trám a nerozdrtí vám čtvrtý krční obratel – čtvrtou kost od lebeční baze. Jak se to před lety stalo Lincolnu Rhymovi.

Když se něco takového přihodí, je po parádě.

I když totiž takový úder přímo nepřeruší páteřní míchu, postižené místo zaplaví krev a zvýšený krevní tlak rozdrtí neurony nebo způsobí jejich nedostatečné zásobení. A aby škod nebylo málo, neurony při odumírání z neznámého důvodu uvolňují jedovatou aminokyselinu, která jich zabije ještě více. Takže i když pacient přežije, zjizvená tkáň zaplní

prostor kolem nervů jako hlína v hrobě – což je trefné při-
rovnání, protože na rozdíl od neuronů ve zbytku těla se neu-
rony v mozku a páteřní míše neobnovují. Jakmile jednou od-
umřou, zůstanou navždy znečitlivělé.

Po takovémto „katastrofickém incidentu“, jak to citlivě
formulují muži a ženy zasvěcení medicíně, někteří pacien-
ti – ti šťastnější – zjistí, že neurony ovládající životně důležité
orgány, jako jsou plíce a srdce, fungují dál, a takoví pacienti
přežijí.

Vlastně jsou to možná *ti méně šťastní*.

Protože někteří z nich by byli raději, kdyby jim hned na
počátku přestalo tlouci srdce, a uchránilo je tak před infek-
cemi, proleženinami, kontrakturami a křečemi. Uchránilo
by je také před záchvaty autonomní dysreflexe, které mohou
vést k mrtvici. Uchránilo by je před přízračnou a bloudivou
fantomovou bolestí, při níž člověk zažívá stejné pocity jako
při bolesti opravdové, ale jejíž palčivé projevy se nedají otu-
pit aspirinem či morfiem.

Nemluvě o radikálně změněném životě: o fyzioterapeu-
tech, ošetřovateli, plicním ventilátoru, katetrech, plenách
pro dospělé, závislosti... a samozřejmě i o depresích.

Někteří lidé to za těchto okolností jednoduše vzdají a vy-
hledají smrt. Možnost sebevraždy je tady vždy, i když není
snadná. (Zkuste se zabít, když můžete hýbat pouze hlavou.)

Jiní však bojují dál.

„Už máš dost?“ zeptal se Rhyma štíhlý mladý muž ve vol-
ných kalhotách, bílé košili a vínově červené květované kra-
vatě.

„Ne,“ odpověděl jeho šéf hlasem udýchaným z fyzické
námahy. „Chci pokračovat.“ Rhyme byl připoután ke složi-

tému rotopedu, který se nacházel v jednom z volných pokojů v prvním patře jeho domu v západním Central Parku.

„Myslím, že už jsi cvičil dost,“ prohlásil jeho ošetřovatel Thom. „Jsi tu víc než hodinu. Máš pořádně vysokou tepovou frekvenci.“

„Tohle je jako šlapat na Matterhorn,“ zalapal po dechu Rhyme. „A já jsem Lance Armstrong.“

„Matterhorn není součástí Tour de France. Je to hora. Můžeš na ni vylézt, ale nemůžeš na ni vyjet na kole.“

„Díky za školení ESPN, Thome. Nemyslel jsem to doslova. Kolik jsem ujel?“

„Pětatřicet kilometrů.“

„Dám si ještě třicet.“

„Já myslím, že ne. Deset.“

„Patnáct,“ smlouval Rhyme.

Pohledný mladý ošetřovatel zvedl obočí v trpném souhlasu. „Tak dobře.“

Rhyme původně nechtěl víc než patnáct. Byl rozjařen. Žil jen pro vítězství.

Cyklistika pokračovala. Bicykl sice přitom poháněly jeho svaly, to ano, ale mezi touto činností a jízdou na rotopedu ve fitnesscentru Gold's Gym existoval jeden obrovský rozdíl. Podnět, který vysílal impuls do neuronů, totiž nevycházel z Rhymova mozku, nýbrž z počítače prostřednictvím elektrod upevněných ke svalům na jeho nohách. Celému zařízení se říkalo ergometrické kolo funkční elektrické stimulace neboli FES. Funkční elektrická stimulace využívá počítače, kabelů a elektrod k imitaci nervové soustavy a vysílání drobných elektrických výbojů do svalů, které se pak chovají přesně stejně, jako by je ovládal mozek.

Pro každodenní činnost, jako je chůze nebo manipulace s nádobím, se FES příliš nepoužívá. Její skutečný přínos spočívá v terapii – ve zlepšování zdraví silně postižených pacientů.

Rhyma k zahájení cvičení inspiroval muž, kterého velmi obdivoval: zesnulý herec Christopher Reeve, jenž při pádu z koně utrpěl ještě těžší poranění než Rhyme. Díky silné vůli a neúnavnému fyzickému úsilí se mu – k údivu značné části tradiční medicínské komunity – podařilo získat zpět část motorických schopností a citlivosti v místech, kde předtím žádnou neměl. Díky jeho příkladu se Rhyme po letech uvažování, zda má, či nemá riskovat experimentální operaci míchy, rozhodl pro cvičební režim podobný Reeveovu.

Hercova předčasná smrt pak Rhyma inspirovala k tomu, aby do cvičebního plánu investoval ještě více energie, a Thom mu vyhledal jednoho z nejlepších specialistů na poranění páteřní míchy na východním pobřeží Spojených států Roberta Shermana. Ten poté sestavil pro Rhyma program, který zahrnoval ergometr, akvaterapii a lokomotorický šlapací mlýn – velký přístroj osazený robotickými nohama a rovněž ovládaný počítačem, který Rhymem v podstatě „chodil“.

Tato terapie přinesla výsledky. Rhyme měl nyní silnější srdce i plíce. Hustota jeho kostí odpovídala nepostiženému muži v jeho věku. Svalová hmota se zvýšila. Rhyme byl téměř ve stejné formě jako v dobách, kdy na newyorské policii vedl Oddělení pro vyšetřování a zdroje, pod něž spadala i jednotka pro ohledávání místa činu. V té době nachodil Rhyme každý den několik kilometrů, a někdy dokonce ohledával místa činu sám – což byla u kapitána rarita –, šmejdil v ulicích města a sbíral vzorky kamení, zeminy, betonu či sazí, aby je zaevidoval ve svých forenzních databázích.

Díky Shermanovým cvičením měl dnes Rhyme méně proleženin z mnoha a mnoha hodin, kdy jeho tělo setrvávalo v kontaktu s vozíkem nebo lůžkem. Zlepšila se mu funkce střev i močového měchýře a míval mnohem méně zánětů močových cest. Od zahájení režimu navíc prodělal pouze jedinou autonomní dysreflexi.

To však pochopitelně nic neměnilo na základní otázce: přispějí dlouhé měsíce úporné námahy ke skutečnému *zlepšení* jeho zdravotního stavu namísto pouhého posílení svalů a kostí? Jednoduchý test motorických a senzorických funkcí by mu to okamžitě prozradil. To však předpokládalo návštěvu v nemocnici, na niž jako by si Rhyme nikdy nedokázal najít čas.

„To si nemůžeš vyšetřit hodinku?“ ptával se ho Thom.

„Hodinku? Hodinku? Odkdypak, co moje paměť sahá, trvá návštěva nemocnice hodinu? Kde taková nemocnice stojí, Thome? V Neverlandu? Nebo v zemi Oz?“

Doktoru Shermanovi se však nakonec podařilo Rhyma obtěžovat tak dlouho, až s absolvováním testu souhlasil. Za půl hodiny měl s Thomem vyrazit do Newyorské nemocnice, aby si vyslechl konečný verdikt o svém pokroku.

V tomto okamžiku však Lincoln Rhyme nemyslel na nemocnici, nýbrž na cyklistický závod, jehož se právě účastnil – a který *vedl* na Matterhorn, ať si říká kdo chce co chce. Shodou okolností navíc Rhyme právě porážel Lance Armstronga.

Když skončil, sundal ho Thom z bicyklu, vykoupal ho a oblékl mu bílou košili a tmavé kalhoty. Následoval přenos vsedě na invalidní vozík, s nímž poté Rhyme zamířil do malého výtahu a sjel do přízemí. Rusovlasá Amélie Sachsová

tam právě seděla v laboratoři – někdejším obývacím pokoji – a zaznamenávala důkazy o jednom z případů, na nichž Rhyme spolupracoval s newyorskou policií jako konzultant.

Pomocí jediného funkčního prstu – totiž levého prsteníčku – ovládajícího touchpad Rhyme obratně navigoval sytě červený invalidní vozík Storm Arrow laboratoří, až dorazil na místo vedle Sachsové. Ta se k němu naklonila a políbila ho na ústa. On její polibek opětoval a silně se na ni přitiskl rty. Takto setrvali několik okamžiků, během nichž si Rhyme vychutnával teplo její blízkosti, sladkou květinovou vůni mýdla i lechtání jejích vlasů na své tváři.

„Kam jsi dneska dojel?“ zeptala se Sachsová.

„Teď už jsem mohl být v severním Westchesteru – kdyby mě někteří neposlali ke krajnici.“ Následoval temný pohled na Thoma. Ošetřovatel na Sachsovou mrkl. Pořád mele svou.

Vysoká a útlá Sachsová měla na sobě tmavě modrý kalhotový kostým a jednu ze svých černých nebo modrých halenek, které obvykle nosívala od doby, co ji povýšili na detektivku. (Taktická příručka pro policejní důstojníky varovala: *Košile nebo halenka v kontrastní barvě představuje zřetelnější cíl v oblasti hrudníku.*) Její oděv byl funkční a fádňí, což bylo na hony vzdáleno kreacím, které v zaměstnání nosila, než se stala policistkou; Sachsová několik let pracovala jako modelka. Sako se jí na boku lehce dmulo, neboť pod ním ukrývala automatickou pistoli Glock, a její kalhoty měly pánský střih, protože potřebovala zadní kapsu – bylo to jediné místo, kam mohla bezpečně uschovat nezákonně držžený, ale mnohdy užitečný vystřelovací nůž. Na nohou měla jako obvykle praktickou obuv s vkládací stélkou. Kvůli artritidě činila chůze Amélii Sachsové bolest.

„Kdy odjíždíme?“ zeptala se Rhyma.

„Do nemocnice? Eh, ty nemusíš jezdit. Radši zůstaň tady a zaeviduj ty důkazy.“

„Už jsou skoro zaevidované. A otázka navíc nestojí tak, jestli jet musím. Já jet *chci*.“

„Cirkus,“ zabručel Rhyme. „Stává se z toho cirkus. *Věděl* jsem, že to tak dopadne.“ Pokusil se vrhnout vyčítavý pohled na Thoma, ale ošetřovatel byl někde jinde.

U dveří zadrnčel zvonek. Thom vešel do haly a o chvíli později se vrátil s Lonem Sellittem. „Nazdar všichni.“ Oblouhlý poručík ve svém typicky zmačkaném obleku rozjařeně pokýval hlavou. Rhyme si kladl otázku, odkud jeho dobrá nálada pramení. Snad souvisí s nějakým nedávným zatčením, snad newyorské policii navýšili rozpočet na nové důstojníky, anebo třeba jen Sellitto pár kilo shodil. Detektivova hmotnost byla klasickým příkladem „jojo efektu“ a Sellitto si na ni pravidelně stěžoval. Lincoln Rhyme však vzhledem k vlastní situaci neměl ani trochu trpělivosti s lidmi, kteří naříkali na své drobné fyzické závady, například na míru v pase či nedostatek vlasů.

Dnes se však zdálo, že detektivova nadšená nálada souvisí s prací. Zamával ve vzduchu několika dokumenty. „Potvrdili to usvědčení.“

„Á,“ řekl Rhyme. „Případ té boty?“

„Jo.“

Rhyme byl samozřejmě potěšen, ale zpráva ho nijak zvlášť nepřekvapila. Proč by ostatně měla? Podstatu obžaloby proti vrahovi koneckonců vypracoval *on*; neexistoval jediný způsob, jak by se případ mohl rozsypat.

A že to byl zajímavý případ: na Roosevelt Islandu – v podivném pásu obytných budov uprostřed East River – byli zavražděni dva balkánští diplomaté, jimž pachatel navíc odcizil pravou botu. A jak se u těžko rozlousknutelných případů stávalo často, newyorská policie si na pomoc při vyšetřování najala Rhyma coby kriminalistického konzultanta – což v aktuálním policejním žargonu znamenalo soudního vědce.

Amélie Sachsová ohledala místo činu a odebrané důkazy byly analyzovány. Získané stopy však nevedly žádným zřetelným směrem, a tak policii nezbylo než dospět k závěru, že vraždy nějakým způsobem souvisejí s evropskou politikou. Případ zůstal otevřený, ale na nějakou dobu spočinul u ledu – dokud na newyorskou policii nepřišla zpráva FBI o nálezu opuštěného kufříku na Kennedyho letišti. Kufřík obsahoval články o globálním polohovém systému, dvě desítky elektronických obvodů a pánskou pravou botu. Její podpatek byl vydlabán a v dutině se ukrýval počítačový čip. Rhyme si tehdy položil otázku, zda je to jedna z bot z Roosevelt Islandu, a věru že byla. Také další stopy z kufříku vedly na toto místo činu.

Špionážní záležitost..., stíny Roberta Ludluma. Okamžitě se vynořily nejrůznější teorie a FBI i ministerstvo zahraničí se mohly přetrhnout. Objevil se dokonce i jakýsi chlapík z Langley, což – pokud si Rhyme pamatoval – bylo vůbec poprvé, kdy se o některý jeho případ začala zajímat CIA.

Kriminalista se musel dodnes smát při vzpomínce na zklamání federálů, kteří tolik milují celosvětová spiknutí, když se týden po nálezu boty postavila detektivka Amélie Sachsová do čela zásahového týmu, který zneškodnil nejme-

novaného podnikatele z Paramusu ve státě New Jersey – netešaného chlapa, jehož angažmá v zahraniční politice se omezovalo maximálně na četbu *USA Today*.

Rhyme totiž díky analýze vlhkosti a chemického složení kompozitního materiálu podpatku prokázal, že k jeho vydlabání došlo několik týdnů *poté*, co byli diplomaté zavražděni. Kromě toho zjistil, že počítačový čip byl zakoupen u firmy PC Warehouse a že informace o globálním polohovém systému nejenže nebyly tajné, ale dokonce si je někdo stáhl z jeden či dva roky neaktualizovaných webových stránek.

Fingované místo činu, dospěl Rhyme k nevyhnutelnému závěru. A vystopoval kamenný prach v kuffíku až k jednomu kuchyňskému a koupelnovému studiu v Jersey. Rychlý pohled na telefonní výpisy a transakce kreditní kartou majitele ho pak dovedl k závěru, že majitelova manželka spala s jedním z diplomatů. Manžel se o tomto milostném poměru dozvěděl a spolu s jedním horlivým adeptem na roli Tonyho Soprana, který pro něj řezal mramor, zavraždil na Roosevelt Islandu jejího milence i jeho nebohého společníka, načež narařičil důkazy tak, aby budily zdání politického motivu.

„*Aféra* snad, ale ne diplomatická,“ konstatoval Rhyme důležitě na závěr svého svědeckého vystoupení před soudem. „*Tajná* operace snad, ale ne špionáž.“

„Námítka,“ ozval se utrápený advokát obhajoby.

„Přijímá se,“ řekl soudce, ale jen stěží přitom zadržoval smích.

Porotě trvalo čtyřicet dvě minuty, než podnikatele shledala vinným. Advokáti se samozřejmě odvolali – dělají to vždycky –, ale jak Sellitto právě oznámil, odvolací soud usvědčení potvrdil.

„Poslyš,“ nechal se slyšet Thom, „co kdybychom to vítězství oslavili jízdou do nemocnice? Jsi připraven?“

„Netlač na pilu,“ zabručel Rhyme.

V tu chvíli začal Sellittovi pípat pager. Detektiv pohlédl na displej, zamračil se, sundal si z opasku mobilní telefon a vytukal číslo.

„Tady Sellitto. Co je...?“ Pomalu pokyvoval hlavou a rukou si nepřítomně hnětl pneumatiku kolem pasu. V poslední době zkoušel Atkinsovu dietu. Pojídání hromady stejků a vajíček však očividně nemělo příliš velký efekt. „Takže ona je v pořádku...? A pachatel...? Jo... To není dobrý. Moment.“ Zvedl hlavu. „Právě byla ohlášena deset dvacet čtyřka. V tom afroamerickém muzeu na Pětapadesáté. Obětí je mladá dívka. Před dvacítkou. Pokus o znásilnění.“

Amélie Sachsová sebou při této zprávě škulba a začala z ní vyzářovat účast. Rhyme reagoval odlišně: jeho mysl automaticky vychrlila řadu otázek. Kolik míst činu se v muzeu nachází? Nemohl pachatel dívku pronásledovat a přitom za sebou zanechat důkazy? Dostali se oběť a pachatel do vzájemného kontaktu, při kterém si bezděčně vyměnili stopové důkazy? Dostal se pachatel na místo činu a zpět hromadnou dopravou? Anebo použil automobil?

Rhymovi bleskla hlavou i další myšlenka, avšak tu si hodlal nechat pro sebe.

„Nějaká zranění?“ zeptala se Sachsová.

„Akorát odřená ruka. Podařilo se jí utéct a vyhledat nedalekého pochůzkáře. Ten to tam proklepl, ale to zvíře už bylo pryč... Takže můžeš tam sjet místo činu?“

Sachsová pohlédla na Rhyma. „Já vím, co se chystáš říct: že máme práci.“

Celé newyorské policejní oddělení jelo úplně na doraz. Mnoho policistů bylo odvoláno z pravidelné služby a přiděleno k antiteroristické jednotce, která měla v poslední době mimořádně napilno: FBI obdržela několik anonymních zpráv o možných pumových útocích na izraelské cíle v oblasti. (Toto neustálé přerazování připomnělo Rhymovi, jak mu Sachsová vyprávěla příběh svého dědečka o životě v předválečném Německu. Tchán dědečka Sachse pracoval v Berlíně jako detektiv kriminální policie, a kdykoliv vypukla nějaká krize, brali mu lidi a půjčovali je národní vládě.) A vzhledem k tomu, že se lidské zdroje přidělovaly jinam, měl nyní Rhyme více práce než za mnoho posledních měsíců. Momentálně vedli se Sachsovou vyšetřování dvou podvodů bílých límečků, jedné ozbrojené loupeže a jednoho tři roky vychladlého případu vraždy.

„Jo, spoustu práce,“ shrnul to Rhyme.

„Budťo prší, anebo leje,“ řekl Sellitto. Zamračil se. „Tohle rčení dost dobře nechápu.“

„Myslím, že je to: ‚Nikdy neprší, ale vždycky rovnou leje.‘ Ironické konstatování.“ Rhyme naklonil hlavu. „Moc rád bych pomohl. Vážně. Ale máme spoustu dalších případů. A jak tak koukám na hodiny, tak už mi začíná schůzka. V nemocnici.“

„No tak, Linku,“ nedal se Sellitto. „Tohle je úplně něco jiného než všechno, na čem teď děláš. Oběti je dítě. To je první nepříznivý faktor – pachatel jde po teenagerkách. Kdo ví, kolik holek zachráníme, když ho uklidíme z ulice. Znáš lidi na městě: je jim jedno, co dalšího se děje. Jak nějaká bestie začne pást po dětech, dají ti hlavouni všechno, co potřebuješ, jen abys ho dostal.“

„Jenže to už bysme měli *pět* případů,“ prohlásil Rhyme nedůtklivě. Chvilí nechal působit ticho a pak se zdráhavě zeptal: „Kolik jí je?“

„Šestnáct, prokristapána. No tak, Linku.“

Rhyme si povzdechl a nakonec řekl: „Éh, no dobrá. Udělám to.“

„Uděláš?“ zeptal se překvapeně Sellitto.

„Každý si myslí, že jsem protivný,“ ušklíbl se Rhyme a obrátil oči v sloup. „Každý si myslí, že jsem studený jako psí čumák – to je další klišé, které můžeš používat, Lone. Já chtěl jen poukázat na to, že musíme zvažovat priority. Ale v tomhle případě myslím, že máš pravdu. Toto je důležitější.“

Byl to ošetřovatel, kdo Rhymovi položil logickou otázku: „Souvisí nějak tvoje ochotná povaha se skutečností, že budeme muset odložit tu návštěvu v nemocnici?“

„Samozřejmě že ne. Něco *takového* mě vůbec nenapadlo. Ale když o tom teď mluvíš, myslím, že ji radši zrušíme. Dobrý nápad, Thome.“

„To *nebyl* můj nápad – je to tvoje práce.“

Jistě, pomyslel si Rhyme. Místo toho se však rozhořčeně zeptal: „Moje? Děláš, jako bych ty lidi v Midtownu přepadával *já*.“

„Ty víš, jak to myslím,“ namítl Thom. „Mohl bys absolvovat ten test a vrátit se dřív, než Amélie skončí na místě činu.“

„V nemocnici by se to mohlo protáhnout. Proč vůbec říkám ‚mohlo‘? Vždycky se to protáhne.“

„Zavolám doktoru Shermanovi a sjednám s ním nový termín,“ navrhl Sachsová.

„Jasně, ten dnešek zruš. Ale nový termín nesjednávej. Netušíme, jak dlouho by to mohlo trvat. Možná máme co do činnění s organizovaným pachatelem.“

„Sjednám nový termín,“ zopakovala Sachsová.

„Počítejme se dvěma, třemi týdny.“

„Uvidíme, kdy bude mít volno,“ řekla Amélie rozhodně.

Lincoln Rhyme však dokázal být stejně tvrdohlavý jako jeho partnerka. „S tím si budeme lámat hlavu později. Teď nám tady běhá násilník. Kdo ví, co má zrovna teď v plánu. Nejspíš už má políčeno na někoho dalšího. Thome, zavolej Melu Cooperovi a řekni mu, ať sem přijede. Tak pohyb. Každá minuta zdržení je dárek pachateli. Hej, co říkáš na *tuhle* průpovídku, Lone? Právě jsi byl svědkem zrodu nového klišé.“

3. KAPITOLA

Instinkt.

U všech pochůzkářů – neboli šlapáků – se časem vyvine šestý smysl, díky němuž poznají, když někdo ukrývá zbraň. Veteráni u sboru vám řeknou, že to není ničím jiným než způsobem, jak se podezřelý nese – nejde ani tak o hmotnost samotné zbraně jako spíše o tíhu důsledků spojených s její blízkostí. O sílu, kterou člověku dává.

A pak je tu i riziko dopadení. Na držitele neregistrované zbraně čeká v New Yorku speciální dáreček: automatický nepodmíněný trest. Nedovoleně se ozbrojujete, půjdete bručet. Jednoduché jako facka.

Ne, ani Amélie Sachsová nedokázala přesně vysvětlit důvod, ale bylo jí jasné, že muž opírající se o zeď naproti Muzeu afroamerické kultury a dějin je ozbrojen. S rukama zkříženýma na prsou kouřil cigaretu a upřeně civěl na policejní pásku, blikající majáčky a hemžící se policisty.

Když se Sachsová blížila k místu činu, pozdravil ji světlovlasý muž v uniformě newyorské policie – byl tak mladý, že

muselo jít o nováčka. „Ahoj,“ řekl. „Byl jsem první důstojník na místě činu. Jsem...“

Sachsová se usmála a zašeptala: „Nedívejte se na mě. Sledujte pohledem tu hromadu harampádí nahoře na ulici.“

Nováček na ni pohlédl a zamžoural. „Prosím?“

„To harampádí,“ zopakovala Sachsová chraplavým šepetem. „Ne mě.“

„Promiňte, detektivko,“ prohlásil mladík, který se honosil úhledným sestřihem a jménem *R. Pulaski* na štítku na prsou. Štítek neobsahoval jedinou šmouhu nebo škrábanec.

Sachsová ukázala na hromadu. „Pokrčte rameny.“

Muž pokrčil rameny.

„A teď pojdte se mnou. A pořád tu hromadu pozorujte.“

„To snad...“

„Usmějte se.“

„Já...“

„Kolik policajtů je zapotřebí k výměně žárovky?“ zeptala se Sachsová.

„To nevím,“ odpověděl mladík. „Kolik?“

„Já to taky nevím. To není vtip. Ale zasmějte se tak, jako bych vám právě řekla skvělý kameňák.“

Muž se zasmál. Trochu nervózně, ale smích to byl.

„Sledujte ji dál.“

„Tu hromadu?“

Sachsová si rozepnula sako. „Teď už se nesmějeme. Teď se soustředíme na tu hromadu.“

„Proč...?“

„Tak šup.“

„Jasně. Už se nesměju. Dívám se na tu hromadu.“

„Dobře.“

Ozbrojený muž se stále poflakoval u zdi. Mohlo mu být něco po čtyřicítce, měl statnou postavu a strojový výbrus na hlavě. Sachsová si nyní všimla boule u jeho boku, která jí prozradila, že jde o zbraň s dlouhou hlavní – pravděpodobně revolver, protože v místě válce jako by byla vyboulenina větší. „Vysvětlím vám situaci,“ řekla tiše nováčkovi. „Šedesát stupňů napravo od nás stojí muž. Ozbrojený.“

Nováček se špičatými chlapeckými vlasy, které se béžově leskly jako karamel, se – Bůh mu žehnej – dál díval na hromadu harampádí. „Pachatel? Vy myslíte, že je to pachatel toho napadení?“

„Nevím. A je mi to jedno. Zajímá mě jen fakt, že je ozbrojen.“

„Co uděláme?“

„Pokračujte v chůzi. Projdeme kolem něj a stále budeme sledovat tu hromadu. Pak usoudíme, že nás nezajímá, a vrátíme se zpátky k místu činu. Vy zpomalíte a zeptáte se mě, jestli chci kafe. Já řeknu, že ano. Vy odbočíte doprava za roh. On se bude dál dívat na mě.“

„A proč bude sledovat zrovna vás?“

Osvěžující naivita. „Prostě bude. Vy se pak nepozorovaně vrátíte. Dojdete k němu co nejbliž a vydáte drobný zvuk – třeba si odkašlete nebo tak něco. On se k vám otočí a v tu chvíli se na něj já ze zadu vrhnu.“

„Jasně, rozumím... Neměl bych, totiž, neměl bych na něj vytasit zbraň?“

„Ne. Jen o sobě dejte vědět a postavte se za něj.“

„A co když ji vytasí on?“

„V *tom* případě budete tasit i vy.“

„A co když začne střílet?“

„Myslím, že nezačne.“

„A když ano?“

„*Tak* ho zastřelíte. Jaké je vaše křestní jméno?“

„Ronald. Ron.“

„Jak dlouho už sloužíš, Rone?“

„Tři týdny.“

„Zvládneš to. Jdeme.“

Ustaraně zamířili k hromadě haraburdí. Poté jako by však usoudili, že nepředstavuje hrozbu, a vyrazili zpátky. Pulaski se zničehonic zastavil. „Heleďte, nedala byste si kafe, detektivko?“

Přehrával – zřejmě ho nikdy nepozvali do pořadu *Za kulisami* –, ale s ohledem na okolnosti to byl věrohodný výkon. „Jasně, díky.“

Pulaski zamířil za roh, ale pak se zarazil a křikl: „Jak ho chcete?“

„Ehm, s cukrem,“ odpověděla Sachsová.

„S kolika cukry?“

Prokristapána... „S jedním.“

„Jasně. Heleďte, chcete k němu i buchtičku?“

Dobrý, uklidni se, sdělily mu její oči. „Kafe mi stačí.“ Otočila se k místu činu a cítila, jak si ozbrojený muž zkoumavě prohlíží její dlouhé zrzavé vlasy stažené do copu. Zadíval se na její hrudník a poté na její zadek.

Proč bude sledovat zrovna vás?

Prostě bude.

Sachsová pokračovala k muzeu. Pohlédla do výlohy před sebou a zkontrolovala odraz. Jakmile se mužovy oči obrátily k Pulaskému, rychle se otočila, vykročila k němu a odhrnu-

la si sako jako pistolník kabát, aby mohla v případě potřeby rychle vytasit glocka.

„Pane,“ řekla rázně. „Zvedněte ruce tak, abych na ně viděla.“

„Dělejte, co vám dáma říká.“ Pulaski se postavil k muži z druhé strany a ruku držel poblíž své služební zbraně.

Muž pohlédl na Sachsovou. „To teda bylo elegantní, policistko.“

„Nehýbejte těma rukama. Máte u sebe zbraň?“

„Jo,“ odvětil muž, „a rozhodně je větší než ta, kterou jsem nosíval na tři pětce.“

Čísla označovala policejní okrsek. Byl to bývalý policista. Pravděpodobně.

„Pracujete jako ostraha?“

„Přesně tak.“

„Ukažte mi průkaz. Levou rukou, jestli vám to nevadí. Pravou nechte hezky na místě.“

Muž vytáhl náprsní tašku a podal jí ji. Povolení k držení zbraně i legitimace bezpečnostního strážníka byly v pořádku. Sachsová přesto údaje ohlásila a nechala muže proklepnout. Byl čistý. „Díky.“ Sachsová se uvolnila a vrátila mu dokumenty.

„Žádný problém, detektivko. Vypadá to, že tady máte parádní místo činu,“ prohlásil muž a kývl k policejním vozům, které blokovaly ulici před muzeem.

„Uvidíme,“ řekla Sachsová nezúčastněně.

Strážce si schoval náprsní tašku. „Dvanáct let jsem dělal pochůzkáře. Pak jsem ze zdravotních důvodů odešel a začalo mi z toho hrabat.“ Kývl na budovu za sebou. „Tady v okolí je ozbrojeno i pár dalších lidí. Tohle je jeden z největších

klenotnických provozů ve městě. Je to pobočka Americké klenotnické burzy v Diamantové čtvrti. Každý den se sem z Amsterdamu a Jeruzaléma dovážejí kameny v hodnotě několika milionů babek.“

Sachsová pohlédla na budovu. Nepřipadala jí nikterak impozantní – spíš jako kterákoliv jiná kancelářská budova.

Muž se zasmál. „Myslel jsem, že tuhle práci zvládnou levou zadní, ale pracuju tady stejně tvrdě jako kdysi v rajonu. Tak hodně štěstí s místem činu. Rád bych vám pomoh, ale když jsem sem dorazil, bylo už po parádě.“ Otočil se k nováčkovi a řekl: „Hele, hochu.“ Kývl směrem k Sachsově. „Ve službě před lidmi ji neoslovuj ,dámó'. Je to ,detektivka'.“

Nováček se na něj nejistě podíval, ale Sachsová viděla, že si vzal jeho poznámku k srdci – Amélie mu ji ostatně sama chtěla sdělit, jakmile budou z doslechu.

„Pardon,“ řekl jí.

„Předtím jsi to nevěděl. Teď to víš.“

Což by mohlo být motto policejního výcviku kdekoliv na světě.

Obrátili se na odchod. „Hej, nováčku?“ zavolal za nimi strážce.

Pulaski se otočil.

„Zapomněls na to kafe.“ Strážce se zaculil.

U vchodu do muzea si Lon Sellitto prohlížel ulici a hovořil s jakýmsi seržantem. Nyní pohlédl na nováčkovu jmenovku a zeptal se: „Vy jste byl první na místě činu, Pulaski?“

„Ano, pane?“

„Tak co nám povíte?“

Mladík si odkašlal a ukázal do boční uličky. „Zaujímal jsem polohu na protější straně ulice, přibližně v těchto mís-

tech, a vykonával jsem běžnou hlídku. Přibližně v nula osm třicet ke mně přistoupila oběť, afroamerická dívka ve věku šestnácti let, a ohlásila, že...“

„Můžeš nám to říct svými slovy,“ přerušila ho Sachsová.

„Jasně. Dobře. Takže jsem stál zhruba tamhle a přišla ke mně ta holka, celá rozrušená. Jmenuje se Geneva Settlevá a studuje na střední škole. Na pátém podlaží zrovna vypracovávala ročníkovou práci nebo něco takového.“ Pulaski ukázal k muzeu. „A ten chlap tam na ni zaútočil. Byl to běloch, metr osmdesát, kukla na hlavě. Chystal se ji znásilnit.“

„A to víte jak?“ dotázal se Sellitto.

„Našel jsem nahoře tašku, jejíž obsah tomu odpovídal.“

„Díval ses do ní?“ zeptala se Sachsová zamračeně.

„Jenom perem. Jinak ne. Nedotýkal jsem se jí.“

„Dobře. Pokračuj.“

„Ta holka mu proklouzla a seběhla požárním schodištěm do té boční uličky. On běžel za ní, ale odbočil na druhou stranu.“

„Viděl někdo, co se s ním stalo?“ vyzvídal Sellitto.

„Ne, pane.“

Sellitto se rozhlédl po ulici. „Tu novinářskou zónu jste vytýčil vy?“

„Ano, pane.“

„Jenže má být o patnáct metrů dál. Vytlačte je, sakra. Novináři jsou jako pijavice. Pamatujte si to.“

„Jistě, detektive.“

Předtím jsi to nevěděl. Teď to víš.

Nováček odpěchal pryč a jal se posouvat zónu dozadu.

„Kde je ta holka?“ zeptala se Sachsová.

Seržant, urostlý Hispánc s hustými prošedivělými vlasy, odpověděl: „Jeden policista ji odvezl s kamarádkou na stanici Midtown sever. Volají jejím rodičům.“ Ostré podzimní slunce se odráželo od mnoha seržantových zlatých ozdob. „Jakmile se s nimi spojí, odveze je někdo ke kapitánu Rhymovi k výslechu.“ Zasmál se. „Je to chytrá holka. Víte, co udělala?“

„Co?“

„Dovtípila se, že jí hrozí průšvih, a tak oblékla jedné figuríně svoji košili a čepici. Pachatel pak zaútočil na ni. Holka díky tomu získala čas utéct.“

Sachsová se rozesmála. „A to je jí teprve šestnáct? Chytré.“

„Ohledáš místo činu,“ řekl jí Sellitto. „Já se postarám o svědecké výpovědi.“ Vyrázil přes chodník k hloučku policistů – jeden byl v uniformě, ostatní dva měli na sobě neformální civilní šaty – a poslal je vyslechnout případné svědky na ulici a v nedalekých prodejnách a kancelářských budovách. Nato vyčlenil zvláštní tým, který se měl zaměřit přibližně na šestici prodejců s pojízdnými vozíky, z nichž někteří prodávali na ulici kávu a koláčky, zatímco jiní chystali oběd v podobě hot dogů, preclíků, gyros a sendvičů z pita-chleba.

Ozvalo se zatroubení a Sachsová se otočila. Z ústředí jednotky pro ohledávání místa činu v Queensu dorazila ohledávací dodávka.

„Ahoj, detektivko,“ prohodil řidič a vystoupil.

Sachsová kývla jemu a jeho parťákovi na pozdrav. Oba mladé muže znala z předchozích případů. Svlékla si sako, odložila zbraň a nasoukala se do bílé tytekové kombinézy, která minimalizovala kontaminaci místa činu. Poté si znovu

připjala glocka k pasu, poněvadž měla na paměti Rhymovu mnohokrát omílanou výstrahu svým ohledávacím jednotkám: Ohledávejte dobře, ale kryjte si záda.

„Pomůžeš mi s těmi bágly?“ zeptala se a zvedla jeden z kovových kufrů obsahujících základní vybavení pro sběr a převoz důkazů.

„To víš, že jo.“ Technik popadl dva další kufry.

Sachsová si nasadila sluchátkovou sadu a zastrčila ji do vysílačky právě ve chvíli, kdy se Ron Pulaski vrátil z odsunu novinářů a mohl ji spolu s ostatními členy ohledávacího týmu uvést do budovy. Na pátém podlaží vystoupili z výtahu a zamířili doprava ke dvojitým dveřím, nad nimiž visela cedule s nápisem *Sál Bookera T. Washingtona*.

„Místo činu je tam.“

Sachsová s techniky otevřeli kufry a začali z nich vytažovat vybavení. Pulaski pokračoval: „Jsem si docela jistý, že prošel těmhle dveřmi. Jediný další východ vede přes požární schodiště, na které se zvenku nedostanete a vchod nebyl vypáčený. Takže prošel těmhle dveřmi, zamkl je a vyrazil za tou holkou. Jenže ta mu utekla požárním východem.“

„Kdo pro vás ty dveře odemkl?“ zeptala se Sachsová.

„Hlavní knihovník, nějaký Don Barry.“

„Šel dovnitř s vámi?“

„Ne.“

„Kde je teď?“

„Ve své kanceláři – na třetím podlaží. Napadlo mě taky, jestli to nemohl udělat někdo zevnitř, chápete? A tak jsem ho požádal o seznam všech jeho bílých zaměstnanců s uvedením místa pobytu v době, kdy pachatel tu holku přepadl.“

„Dobře.“ Sachsová měla v plánu učinit totéž.

„Říkal, že nám ten soupis přinese dolů, až ho bude mít hotov.“

„A teď mi pověz, co najdu uvnitř.“

„Ta holka seděla u čtečky mikrofiší. Za rohem napravo. Uvidíte ji snadno.“ Pulaski ukázal na konec velkého sálu s vysokými řadami regálů na knihy, za nimiž se rozprostírala volná plocha. Sachsová tam viděla figuríny oděné v dobových šatech, obrazy a vitríny se starožitnými šperky, měšci, botami a různými módními doplňky – zkrátka typické exponáty zatuchlých muzeí, které si člověk prohlíží a přitom se v duchu zaobírá otázkou, do které restaurace se půjde najíst, až se nasytí kultury.

„Jaká jsou tady bezpečnostní opatření?“ zeptala se Sachsová a hledala na stropě průmyslové kamery.

„Žádná. Žádné kamery, žádné evidenční knihy. Prostě vejdete dovnitř.“

„To nám to moc neulehčili, že?“

„Ne, pa... Ne, detektivko.“

Sachsová uvažovala, zda nemá mladíkovi říci, že oslovení „paní“ jí na rozdíl od „dámy“ nevadí, jenže nevěděla, jak mu vysvětlit rozdíl. „Ještě jedna otázka. Zavřel jsi dole požární dveře?“

„Ne, nechal jsem je přesně tak, jak jsem je našel. Otevřené.“

„Takže místo činu může být horké.“

„Horké?“

„Jako že se sem pachatel mohl vrátit.“

„Já...“

„Neudělal jsi nic špatného, Pulaski. Jen to chci vědět.“

„No, to asi jo, to asi mohl.“

„Dobrá, zůstaň stát tady ve dveřích. Chci, abys poslouchal.“

„Co mám poslouchat?“

„No, například kdyby po mně ten člověk střílel. Ale asi by bylo lepší, kdybys nejdřív zaslechl kroky nebo zachrastění brokovnice.“

„To jako že vám mám hlídat záda?“

Sachsová mrkla. A vyrazila na místo činu.

Takže ona je z ohledávačky, pomyslel si Thompson Boyd, když sledoval, jak žena chodí po knihovně sem a tam, zkoumavě si prohlíží podlahu, hledá otisky prstů, stopy a všechno, co se obvykle hledá. Thompsona však netrápilo, co by mohla najít. Byl opatrný, ostatně jako vždy.

Stál v okně na šestém podlaží budovy nacházející se na Pětapadesáté ulici naproti muzeu. Když mu dívka unikla, obešel obloukem dva bloky, vrátil se do této budovy a vyšel po schodech do vstupní haly, z níž se právě díval na ulici.

Před pár minutami se mu naskytla druhá příležitost dívku zavraždit; nějakou dobu totiž stála na ulici před muzeem a bavila se s policisty. Těch se však kolem rojilo příliš mnoho, než aby dokázal dívku zastřelit a nepozorovaně uniknout. Přesto se mu ji podařilo vyfotografovat mobilním telefonem, než ji a její kamarádku nastrkali do policejního auta a vyřítili se na západ. Kromě toho měl tady Thompson ještě nějakou práci, a tak zaujal toto výhodné stanoviště.

Díky pobytu ve vězení toho Thompson věděl o strážcích zákona spoustu. Snadno dokázal rozpoznat líné policisty, ustrašené policisty, hloupé a naivní policisty. A stejně tak

rozpoznal policisty talentované, bystré nebo ty, kteří představovali hrozbu.

Třeba tu ženu, na kterou se teď díval.

Když si kapal oční kapky do svých věčně problémových očí, přistihl se, že ho tato žena naplňuje zvědavostí. Během ohledávání místa činu z ní totiž vyzařovalo zvláštní soustředění, které působilo až zbožným dojmem – stejný výraz někdy mívala Thompsonova matka před návštěvou kostela.

Nyní mu žena zmizela z dohledu, ale Thompson nespouštěl oči z okna a tiše si u toho pohvizdoval. Konečně se policistka v bílém vrátila do jeho zorného pole. Thompson si všiml, s jakou precizností provádí všechny úkony, jak opatrně našlapuje, s jakou jemností zvedá a ohledává jednotlivé předměty, aby nepoškodila důkazy. Jiného muže by možná vzrušovala její krása a její postava; i přes kombinézu bylo snadné představit si křivky jejího těla. Podobné myšlenky však byly v Thompsonově mysli jako obvykle zasunuty kdesi daleko. Přesto se mu zdálo, že při sledování její činnosti cítí v nitru jakýsi drobný požitek.

Před očima mu vytanul výjev z minulosti... Zamračil se, znovu se zadíval na ženu přecházející sem a tam, tam a sem... Ano, to bylo ono. Její pohyb mu připomínal chřestýše rohaté, na které jeho otec vždy poukazoval, když spolu chodili na lov nebo se procházeli v texaském písku nedaleko od rodinného karavanu za Amarillem.

Koukej na ně, hochu. No jen koukej. Nejsou parádní? Ale nechoď k nim moc blízko. Zabijou tě jediným polibkem.

Thompson se opřel o stěnu a dál si zkoumavě prohlížel ženu v bílém, jak přechází sem a tam, tam a sem.

4. KAPITOLA

„Jak to vypadá, Sachsová?“

„Dobře,“ odvětila Amélie Rhymovi přes rádiové spojení.

Právě dokončila chůzi v roštu. Tento výraz označoval metodu ohledávání místa činu a znamenal, že člověk projde ohledávanou plochu tak, jako když seká trávník: přejde z jednoho konce na druhý, otočí se, o kousek se přesune a vrátí se zpátky. Nakonec absolvuje celou proceduru ještě jednou, ale tentokrát postupuje kolmo na směr prvního ohledání. Současně se dívá také nahoru a dolů, od podlahy ke stropu. Tímto způsobem nezůstane neohledán jediný centimetr nebo úhel. Existuje řada metod, jak místo činu ohledávat, ale Rhyme vždy trval na této.

„Co to znamená ‚dobře‘?“ zeptal se nyní popuzeně. Neměl rád generalizace ani to, co on sám nazýval „měkkým hodnocením“.

„Zapomněl tady balíček se znásilňovacími pomůckami,“ odvětila Sachsová. Jelikož rádiové spojení mezi Rhymem a Sachsovou bylo v podstatě jen prostředkem, jak zajistit na

místech činu Rhymovu náhražkovou přítomnost, obvykle se během konverzace obešli bez konvencí rádiového protokolu platných v newyorské policii – například neuzavírali každý rozhovor povinným *Konec*.

„Opravdu? To by mohlo být pro identifikaci stejně cenné jako jeho náprsní taška. Copak tam má?“

„Je to trochu divné, Rhyme. Balíček obsahuje obvyklou lepicí pásku, nůž s žiletkovou čepelí, kondomy. Ale je tu taky tarotová karta. Obrázek muže visícího na šibenici.“

„Zajímalo by mě, jestli je to opravdový úchyl, anebo jen někoho napodobuje,“ zadumal se Rhyme. Během let se setkal s mnoha případy, kdy pachatelé zanechávali na místech činu tarotové karty a další okultní rekvizity – nejznámějším případem z poslední doby byl případ dvou washingtonských odstřelovačů před několika lety.

„Dobrá zpráva je,“ pokračovala Sachsová, „že to všechno přechovával v úhledném igelitovém pytlíku.“

„Výborně.“ Pachatele sice obvykle napadlo, že mají na místě činu používat rukavice, ale často zapomínali na otisky na položkách, které s sebou na místo činu přinesli za účelem jeho spáchání. Odhozený obal od kondomu již usvědčil spoustu násilníků, kteří si jinak dávali až obsesivně záležet, aby na místě činu nezanechali otisky prstů či tělesné tekutiny. A i kdyby v tomto případě potenciálního vraha napadlo setřít otisky z pásky, nožíku a kondomů, bylo docela možné, že zapomněl otřít i pytlík.

Sachsová nyní vložila celý balíček do papírového důkazního sáčku – papír byl pro přechovávání důkazů obecně vhodnější než igelit – a odložila ho stranou. „Nechal ho na regále nedaleko od místa, kde seděla ta dívka. Ověřuju

latentní otisky.“ Popráškovala regály fluorescenčním práškem, nasadila si oranžové brýle a posvítila na celou oblast lampou s alternativním světelným zdrojem. Podobné lampy dokázaly odhalit krev, semeno, otisky prstů a další stopy, které byly jinými metodami neviditelné. Sachsová chvíli přejížděla světlem tam a zpátky a poté ohlásila: „Žádné otisky. Ale vidím, že měl na ruku latexové rukavice.“

„Á, to je dobře. Ze dvou důvodů.“ Rhymův hlas nabral profesorský tón. Testoval ji.

Ze dvou? přemýšlela Sachsová. Ji samotnou okamžitě napadl *jeden*: pokud by se jim podařilo pachatelovu rukavici získat, mohli by sejmout otisk z *vnitřní* strany prstů (což byla další věc, na kterou pachatelé často zapomínali). Ale druhý důvod?

Sachsová to nevydržela a Rhyma se zeptala.

„To je přece zřejmé. Znamená to, že má pravděpodobně záznam v rejstříku, takže až nějaký otisk *najdeme*, AFIS už nám poví, kdo to je.“ Státní systémy automatické identifikace otisků prstů a integrovaný systém AFIS provozovaný FBI byly počítačové databáze, které dokázaly vyhledat případnou shodu otisků prstů během několika minut oproti dnům či dokonce týdnům při manuálním ověřování.

„Jasně,“ řekla Sachsová a trápilo ji, že v kvízu pohořela.

„Co dalšího spadá do hodnocení ‚dobře‘?“

„Včera v noci navoskovali podlahu.“

„A k útoku došlo dnes brzy ráno. Takže máš dobrý základ pro otisky bot.“

„Jo. Pár jich tu je docela výrazných.“ Sachsová poklekla a pořídila elektrostatický snímek otisku pachatelovy podrážky. Byla si jistá, že patří jemu; na podlaze byla zřetelně vidět

pachatelova stopa – jak přistoupil ke Genevinu stolku, zapřel se, aby se mohl rozmáchnout a udeřit dívku tyčí, a jak ji poté honil po sále. Amélie navíc porovnála tyto otisky s podrážkou jediného dalšího člověka, který se zde dnes dopoledne pohyboval: s podrážkou Rona Pulaskiho, jehož zrcadlově naleštěné erární boty zanechávaly naprosto odlišný otisk.

Vysvětlila Rhymovi, že dívka pomocí figuríny odvedla pachatelovu pozornost a uprchla. Rhyme se jejímu důvtipu uchechl. Sachsová nicméně pokračovala: „On ji – teda tu figurínu – praštil docela tvrdě, Rhyme. Tupým předmětem. Tak tvrdě, že jí i přes čepici roztříštil plastovou hlavu. A pak se zřejmě naštvál, že ho ta holka ošálila. Rozmlátil totiž i tu čtečku mikrofiší.“

„Tupým předmětem,“ zopakoval Rhyme. „Můžeš sejmout vtlak?“

Když ještě před nehodou působil jako šéf jednotky pro ohledávání místa činu při newyorské policii, sestavil celou řadu databázových souborů, které měly napomáhat při identifikaci důkazů a vtlaků nalezených na místech činů. Data-báze tupých předmětů obsahovala stovky fotografií nárazových a dopadových stop, které na kůži a neživých površích zanechávaly různé typy tupých předmětů – od montážních pák na pneumatiky přes lidské kosti až po led. Po pečlivém ohledání figuríny i rozmlácené čtečky mikrofiší však Sachsová musela konstatovat: „Ne, Rhyme. Žádné tu nevidím. Ta čepice, kterou Geneva nasadila figuríně...“

„Geneva?“

„Tak se ta holka jmenuje.“

„Jo takhle. Pokračuj.“

Sachsová na okamžik pocítila rozhořčení – jak se jí stávalo často –, že Rhyme neprojevil sebemenší zájem dozvědět se něco o samotné dívce či jejím duševním rozpoložení. Detektivku často trápilo, že je Rhyme tak lhostejný vůči zločinu a jeho obětem. On však tvrdil, že kriminalista takový být musí. Nikdo si přece nepřeje, aby piloti natolik žasli nad malebným západem slunce nebo se natolik děsili bouřky, že nakonec vrazí do hory. A totéž prý platí i pro policisty. Amélie Sachsová jeho argumenty chápala, ale pro ni osobně byly oběti lidskými bytostmi a zločiny se nedaly redukovat na pouhá vědecká cvičení; byly to děsivé události. Zvláště v případě, že se obětí měla stát šestnáctiletá dívka.

„Čepice, kterou Geneva nasadila figuríně,“ pokračovala, „roztýlila sílu úderu. A čtečka mikrofiší je zase úplně na padrt.“

„No tak s sebou přivez pár kusů toho, do čeho mlátil,“ poručil jí Rhyme. „Mohlo tam dojít k látkovému přenosu.“

„Jasně.“

V pozadí se v Rhymově domě ozvaly jakési hlasy. A také jeho hlas nyní nabral podivně znepokojený tón. „Dodělej to tam a rychle sem přijed, Sachsová.“

„Už jsem skoro hotová,“ oznámila mu Amélie. „Ještě projdu v roštu tu únikovou cestu... Rhyme, co se děje?“

Ticho. Když Rhyme znovu promluvil, působil ještě utrápeněji. „Musím končit, Sachsová. Zdá se, že mám nějakou návštěvu.“

„Koho...?“

To už však kriminalista ukončil hovor.

• • •

Žena v bílém, ta profesionálka, zmizela od okna knihovny.

Thompson Boyd však už o ni nejevil zájem. Ze svého bydělka dvacet metrů nad ulicí teď pozoroval staršího policistu, který kráčet k několika svědkům. Policista byl středního věku, měl obtloustlou postavu a zoufale zmačkaný oblek. Thompson znal i tenhle typ policejních důstojníků. Nebyl právě geniální, ale dokázal se zakousnout jako buldok, kterého ostatně připomínal. Neexistovalo nic, co by mu mohlo zabránit, aby pronikl až k srdci případu.

Když vypasený policista pokynul dalšímu muži – vysokému černochovi v hnědém obleku, který právě vyšel z muzea –, opustil Thompson svou pozorovatelnu a spěšně vyrazil dolů. V přízemí se zastavil, vytáhl z kapsy revolver a překontroloval ho, aby měl jistotu, že se v hlavni ani ve válci nic neusadilo. Napadlo ho, jestli to nemohlo být právě toto – zvuk otevírání a zavírání válce v knihovně –, co dívku upozornilo, že jí z jeho strany hrozí nebezpečí.

A tak nyní Thompson zkontroloval zbraň v absolutní tichosti, ačkoliv podle všeho nebyl nikdo nablízku.

Chybami se člověk učí.

Všechno podle knihy.

Zbraň byla v pořádku. Thompson ji ukryl pod kabátem, sešel po ztemnělém schodišti, zamířil přes protější vestibul na Šestapadesátou ulici a vnořil se do boční uličky, která ho dovedla zpátky k muzeu.

Vstup do uličky z Pětapadesáté ulice nikdo nestřežil. Thompson se tak mohl nepozorovaně přesunout k otlučené zelené popelnici, která páchla hnijícím jídlem. Zadíval se do ulice. Policie v ní již obnovila dopravu, ale na chodnících stále

setrvalo několik desítek lidí z okolních kanceláří a prodejen, kteří doufali, že se jim podaří zahlédnout něco vzrušujícího, o čem by pak mohli vyprávět svým kolegům a rodinám. Většina policistů již odjela, avšak žena v bílém – líbající had – byla stále nahoře. Venku parkovaly dva hlídkové vozy a dodávka jednotky pro ohledávání místa činu. Kolem nich pak postávali tři uniformovaní policisté, dva detektivové v civilu a onen obtloustlý muž ve zmačkaném obleku.

Thompson pevně sevřel zbraň. Střelba byla velmi neefektivním způsobem, jak někoho zabít, ale někdy – například nyní – jiná možnost nezbývala. A když už člověk musel střílet, správný postup předepisoval, že má střelec mířit na srdce. Nikdy ne na hlavu. Lebka je totiž natolik pevná, že dokáže v mnoha případech kulku odchýlit,

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!